

[Arbejdsministeren]

mange der har svært ved at forstå. Altså hvor er det, løftestangeffekten ligger? Er det arbejdsmiljølovens hviletidsbestemmelser, der er det onde, eller er det de aftaler, som er indgået med henvisning til arbejdsmiljølovens bestemmelser? Jeg vil sige, at det, vi har villet med dette lovforslag, er i hvert fald at sikre, at man i fremtiden ikke kan bruge arbejdsmiljølovens hviletidsbestemmelser som en løftestang, og at klargøre ansvaret.

Når dette lovforslag bliver vedtaget, skal der jo udfærdiges bekendtgørelser, hvor man fastsætter regler for, hvordan hviletiden skal være på forskellige områder. Det drejer sig om sygehusektoren og døgninstitutionsektoren og skolesektoren. Men det vil ikke, som hr. Tommy Dinesen og fru Elisabeth Bruun Olsen antydede, gribe ind i de overenskomster, der er gældende i øjeblikket. Det, man kan gøre, er at hindre, at nogle problemer opstår i fremtiden.

Fru Lone Dybkjær sagde videre, at hun ikke kunne give tilslutning til en generel befyndelse, men at hun godt ville gå ind i en diskussion om de konkrete områder. De områder, fru Lone Dybkjær derefter nævnte, er sådan set de områder, hvor vi er bekendt med at der er problemer, for vi ved stort set, at inden for den private sektor går det faktisk udmærket, dér har vi ikke de problemer, som vi har inden for områder af den offentlige sektor. Spørgsmålet er så, om vi under udvalgsarbejdet kan finde frem til en model, så vi får løst de problemer, som vi synes er mest presserende.

Når jeg har valgt den formulering i lovforslaget, at arbejdsministeren helt eller delvis kan fravige bestemmelserne, var det ikke ud fra et ønske om, at det skulle man gøre på alle områder. Sådan forestiller jeg mig altså ikke, at den bemyndigelse skal anvendes. Det var for at gøre det så fleksibelt som muligt og ikke tage ind i en lovtekst direkte de persongrupper, som man i øjeblikket føler at der er særlige problemer med. Vi kan komme i den situation, at vi om 1, 2, 3, 4, 5 år finder ud af, at der er andre grupper, der er problemer med, end dem, vi kender mest til i øjeblikket. Det var begrundelsen for, at lovforslaget fik den formulering, det fik.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi tager en drøftelse i arbejdsmarkedsudvalget i forbindelse med udvalgsbehandlingen om, hvordan vi får løst de problemer, som mange af os erkender

at der skal gøres noget ved, og som jeg er glad for at man vil være med til at finde en løsning på.

Tommy Dinesen (SF):

Fra ministerens side blev der ikke sagt noget om, hvor problemerne er. Der er sagt noget fra de forskellige ordførere om, at der er lidt på sygehusområdet, og der er lidt forskellige andre steder. Der er lidt med nogle læger, var hr. Dohrmann også inde på. Men det, dette forslag reelt drejer sig om, er den løftestang, som ministeren er så bange for, når hun skal forhandle overenskomst næste gang. Det er jo den, ministeren godt vil stå for enden af. Ministeren vil godt have den »løftestang« over for de forskellige fagforeninger, at hun til den tid kan sige: hvis ikke I holder jer på 2 pct. eller 0,2 pct., eller hvor man kommer henad, så går det ud over arbejdsmiljøloven, så går vi hen og klasker jer dér. Det er jo det, det drejer sig om.

Fra de forskellige organisationer eller fagforeninger er der stillet nogle spørgsmål til ministeren om, hvor det er den er gal, og i de breve, jeg har set, siges der alle steder, at der er ikke nogen problemer på nogen institutioner mere. Det var der selvfølgelig i starten, for det er noget nyt, man kører ind. I dag er der ikke nogen steder nogen problemer.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil sige til arbejdsministeren, at nu er livet jo ikke sådan kasseinddelt, at man har en lille kasse, den snakker man om den ene dag, den næste dag snakker man om den næste kasse, og de kasser har ikke en indbyrdes sammenhæng.

Jeg sagde, at det var blevet sagt, at hviletidsbestemmelserne gav 900 socialpædagogiske job. Jeg sagde videre, at det gjorde de ikke. Det skyldtes det faktum, at arbejdstiden blev sat ned fra 55 til 40 timer ved overenskomstforhandlingerne i 1981, og det kostede rent faktisk ikke samfundet noget, for så sparede man arbejdsløshedsunderstøttelsen til de arbejdsløse socialpædagoger.

Jeg vil godt nævne noget, vi ikke har snakket så meget om. Hvis der er ganske utilstrækkelige hviletidsbestemmelser, så vil alt andet lige den måde, klientelet på de tunge institutioner bliver behandlet på, også bli-